

Andrzej Szpunar, Jerzy Okoński

Tarnowiec, st. 1, gm. Tarnów, woj.
tarnowskie, AZP 104-66/14

Informator Archeologiczny : badania 31, 160-161

1997

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Stanowisko Stary Dybów st. XIV położone jest stycznie do budowanej obwodnicy. W tej strefie budowana była droga równoległa do pasa budowy obwodnicy (lewa jezdnia, na odcinku Dybów - Dybów Folwark). Wytyczono tutaj 20-metrowej długości pas sondażowy, uzyskując profil tej partii terenu. Nie stwierdzono tu żadnych obiektów ani też warstw kulturowych poza kilkoma fragmentami ceramiki starożytnej w humusie oraz śladami gleby kopalnej. Wydaje się, iż stanowisko Stary Dybów st. XIV nie sięga strefy drogi równoległej do obwodnicy, leżąc poza nią. Natomiast odkryte wiosną 1997 roku obiekty w obrębie lewego pasa tego odcinka obwodnicy prawdopodobnie wyznaczają zachodni skraj stanowiska Stary Dybów st. XIII, którego ślady odkryto na prawym pasie obwodnicy.

Stodzew, st. 3, gm. Parysów, woj. siedleckie - patrz: wczesna epoka żelaza

STRZELCE MAŁE, st. 13, gm. Szczurowa, woj. tarnowskie, AZP 101-62/42

- osada z młodszego okresu rzymskiego, zespoły typu Strzelce Małe, fazy C₂-D

Badania wykopaliskowe, przeprowadzone w dniach od 5 maja do 12 czerwca przez mgr. Jerzego Okońskiego (Muzeum im. St. Fischera w Bochni). Finansowane przez Komitet Badań Naukowych (projekt 1 HO1G 021 09). Drugi sezon badań. Przebadano powierzchnię 52,6 m².

Prace prowadzono w ramach projektu badawczego „Mikroregion osadniczy kultury przeworskiej na prawobrzeżu dolnego biegu Raby. Badania koncentrowały się w części produkcyjnej osady – pracowni garncarskiej.

Bezpośrednio pod warstwą humusu (20 cm) wyróżniono m.in. obiekt 4/97, którym był kolejny na stanowisku piec garncarski. Miał on rzut nieregularny (m.in. czworokątny w części północnej). Kanał dzielący komorę paleniskową i narożnik północno-zachodni pieca wyszalowane były drewnem. Na południe od łukowatej ściany pieca znajdowała się podkowiasta w rzucie, wylepiona z gliny konstrukcja podstawy miecha, łączącego się otworami z wnętrzem komory paleniskowej. Na południe od tej konstrukcji, w osi całego założenia znajdowała się owalna jama o wymiarach 1,70 x 1,66 m, łagodnie nieckowatym przekroju i miąższości do 25 cm. Powstała ona niewątpliwie podczas obsługi miecha. Ku północy znajdowała się wyeksplorowana w części jama przypiecowa. Kanał wlotowy dzieliła wylepiona z gliny przegroda w formie rury. Otwory komory pieca były wymodelowane w postaci sfazowanych prostokątów. Piec 3/97 był bardzo interesującym założeniem, bez analogii na terenie Barbaricum. Zbudowano go na miejscu starszego pieca, który został poziomo „ścięty” i dokładnie wyczyszczony oraz wypełniony calcową gliną. Piec 4/97 był zorientowany prostopadłe względem młodszego, wzdłuż kierunku wschód-zachód. Miał rzut owalu o wymiarach maksymalnych 2,3 x 1,22 m. Przegroda komory paleniskowej w postaci litej ścianki przechodziła do kanału wlotowego pieca. Jama przypiecowa tego pieca miała rzut zbliżony do trójkąta z nieregularną ścianą wschodnią (od strony pieca) i wymiary 4 na maksymalnie 4,1 m.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum im. St. Fischera w Bochni

Wyniki badań zostaną opublikowane w pracy J. Kordecki, J. Okoński, *Piece garncarskie z osady na stanowisku 13 w Strzelcach Małych, gm. Szczurowa*, „Rocznik Bocheński”, t. V

Badania będą kontynuowane.

Targonie, st. 5, gm. Regimin, woj. ciechanowskie - patrz: środkowa i późna epoka brązu

TARNOWIEC, st. 1, gm. Tarnów, woj. tarnowskie, AZP 104-66/14

- osada kultury przeworskiej (okres wpływów rzymskich)

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w dniach od 17 lipca do 8 sierpnia przez mgr. mgr. Andrzeja Szpunara i Jerzego Okońskiego (Muzeum Okręgowe w Tarnowie). Finansowane przez Komitet Badań Naukowych (projekt 1H01G07713). Drugi sezon badań. Przebadano powierzchnię 1 ara.

Osada o powierzchni ponad 3 ha, przebadana została prawie w całości w 1995 roku. Badania w 1997 r. dotyczyły jednego obiektu (zasypanego w 1995 r.).

Obiekt nr 309 - pozostałość po „wędzarni” z wannowatą konstrukcją kamienną - został odsłonięty ponownie i wyeksplorowany w całości.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Okręgowym w Tarnowie.

Badania nie będą kontynuowane.

TARNOWO PAŁUCKIE, st. 13, gm. Wągrowiec, woj. pilskie, AZP 43-31/108

- osada kultury wielbarskiej (okres wpływów rzymskich, poł. II w.-1 poł. III w.)

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w sierpniu przez mgr Mirosławę Dernogę (PSOZ Piła). Finansowane przez PSOZ. Trzeci sezon badań. Przebadano powierzchnię 400 m².

Odsłonięto dom posłupowy o powierzchni 28 m², którego konstrukcja wspierała się na ośmiu słupach. Wewnątrz znajdowały się trzy paleniska i dwie jamy. Na zbadanym obszarze zarejestrowano także 12 palenisk zlokalizowanych w pobliżu budynku, 4 jamy oraz piec gospodarczy. Wśród form naczyń wyróżniono garnki, naczynia misowate, misy i naczynia donicowate. Na podstawie analizy ceramiki osadę datuje się na przełom wczesnego i późnego okresu wpływów rzymskich oraz początek późnego okresu wpływów rzymskich.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w PSOZ w Pile.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Studiach i Materiałach do Dziejów Pałuk”.

Badania będą kontynuowane.

Trzcinica, st. 25, gm. Jasło, woj. krośnieńskie - patrz: wczesna epoka brązu

WALKÓW-KURNICA, st. 1, gm. Osjaków i Konopnica, woj. sieradzkie, AZP 75-45/- i 76-45/-

- osada kultury przeworskiej (późny okres wpływów rzymskich, fazy C₁-D)

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w sierpniu przez mgr. Bogusława Abramka (Muzeum Ziemi Wieluńskiej w Wieluniu). Finansowane przez PSOZ. Drugi sezon badań. Zbadano północną i północno-zachodnią część osady, łącznie sondażowo 4900 m² powierzchni, w tym 430 m² szczegółowo.

Odkryto 59 obiektów, w tym: 3 chaty i 2 obiekty gospodarcze (powierzchnie od 8,5 m² do 17 m²), 14 palenisk, 28 jam (w tym jedna przypuszczalnie o charakterze kultowym?), 11 dołków i skupisko przepalonych kamieni. W kilku wykopach natrafiono na resztki warstwy kulturowej. Materiał zabytkowy obejmuje: 3923 ułamki ceramiki ręcznie lepionej (w tym fragmenty kilku naczyń zasobowych), 189 ułamków cienkościennej ceramiki toczonej, 22 zabytki metalowe (nożyki, fragmenty 2 sierpa, zniszczoną fibulę żelazną, kawałki okuć i inne bliżej nieokreślone), przęśliki, polepę, obfity materiał kostny oraz fragmenty kamieni żarnowych. Na wyróżnienie zasługują fragmenty naczynia wiążanego z kultem płodności (dookolny pierścień z trzema miniaturowymi naczynkami), znalezione razem z zestawem małych czarek.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Ziemi Wieluńskiej.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Sieradzkim Roczniku Muzealnym”.

Badania będą kontynuowane.

Wąsosz, st. 9, gm. Złotów, woj. pilskie - patrz: wczesna epoka żelaza

WEKLICE st. 7, gm. Elbląg, woj. elbląskie, AZP 17-53/1

- cmentarzysko kultury wielbarskiej (okres wpływów rzymskich)

Badania wykopaliskowe, przeprowadzone przez dr. hab. Jerzego Okulicza-Kozaryna (Instytut Archeologii Uniwersytetu Warszawskiego) z udziałem prof. Łucji Okulicz-Kozaryn (Instytut Archeologii i Etnologii PAN) oraz dr. Przemysława Wielowiejskiego (Instytut Archeologii Uniwersytetu Warszawskiego). W badaniach wzięło udział 12 studentów archeologii UW oraz ochotniczo mgr Marek Jagodziński i mgr Grzegorz Stasielowicz z Muzeum w Elblągu. Finansowane przez Komitet Badań